

Em Ôm Cái Lạnh Mà Khóc Giùm Anh

Em nghiêng cái đầu: hoa Cẩm Tú Cầu...nhìn em và nở!

Đà Lạt cái thuở anh đứng ngắm em, anh nghe tiếng tim mình đập giòn giã...Anh thấy tất cả Đà Lạt là em...

Sau cuộc chiến tranh, Đà Lạt thật đẹp: núi đồi xanh biếc, hoa nở vàng tươi...Anh nghĩ cõi đời là chỗ đáng sống. Những gì náo động không còn ở đây. Người đưa bàn tay diu nhau đi tới...Những con đường mới mở ra tương lai...Anh sắp đưa tay cùng em khiêu vũ. Chúng ta có đủ một núi một sông, một Quê Hương lòng bình bằng yêu dấu...

Em ơi thơ ấu có phải Tình Yêu? Tất cả diễm kiều, ngọn cây lá cỏ...Nhìn kia, con thỏ cũng xinh biết bao, không nói tiếng nào để cho chim hót, để cho mưa ngọt lọc từng lá thông...Em ơi Núi Sông vô cùng tráng lệ.

Ai vừa nói thế? Em nghiêng cái đầu, hoa đào ở đâu hỡi đôi má thắm? Cái tình đầm ấm đâu hả lòng người? Yêu em nụ cười! Yêu em trên hết...Thế mà anh chết! Trời ơi Trời ơi!

Hồn anh lên trời thành mây khói lượn...thành đau thành đớn, thành lách thành lau...đi tìm Bích Câu cái vườn ai phá? Bồng Lai sương tỏa...bây giờ cũng đâu? Lãng Nguyễn Hữu Hào lợt màu năm tháng...Đà Lạt lãng mạn may còn hoa hồng...còn xiêu cánh rừng...còn xiêu nắng lạnh...Nỗi niềm cô quạnh Dinh Một, Dinh Hai...Tại sao không ai vì Tương Lai nhỉ?

Qua thời Pháp Mỹ, nước non còn gì? Lòng tham bất di, ngu si bất dịch? Chúng ta con nghịch, của bà Âu Cơ? Nước ta có cờ...không thơ nào tả! Lạc Long Quân phá hạnh phúc làm vui?

Thơ anh ngậm ngùi bỗng dựng câu chót...

Em ơi rét ngọt, ai bằng em hơ? Ai kể ngày xưa Cẩm Tú Cầu nở cho cái ga nhớ hồi còi hoàng hôn...tiếng chuông Linh Sơn gọi tình đất nước. Con gà trống mượn Nhà Thờ gáy theo...

Đà Lạt Tình Yêu! Đà Lạt trong veo...tiếng cười nhí nhảnh. Em ôm cái lạnh mà khóc giùm anh!

Trần Văn Lệ